

CORS QUE BATEGEN COM TAMBORS

ÀNGELS AYMAR I RAGOLTA

Text© Àngels Aymar i Ragolta 2008

HEARTS BEATING LIKE DRUMS

Between the Seas Festival

The Wild Project Theater New York, Setembre 2015

Lectura dramatitzada al Martin Segal Theater

Festival PEN World Voices New York 2008

Traducció al anglès de Marion Peter Holt

CŒURS BATTANT COMME DES TAMBOURS

Festival Printemps de l'Europe Lyon, May 2014

Festiu Fringe Festival Barcelona, July 2014

Traducció al francès de Dorothee Suarez

Primera versió:

FLEURS

Estrena al Teatre Ponent de Granollers, juny 2007

Obra per a tres actrius que interpreten diferents personatges.

CORS QUE BATEGUEN COM TAMBORS

La Germana 1 dorm sobre una catifa. Entra sigil·losa la Germana 2.

GERMANA 2.- *(En veu baixa)* Desperta't, sóc jo.

GERMANA 1.- Oh! *(S'abracen)* T'ha vist algú?

GERMANA 2.- No, tranquil·la

GERMANA 1.-Però, què hi fas aquí?

GERMANA 2.- T'he vingut a buscar.

GERMANA 1.- A mi? Oh, Déu meu, he resat tant per tu! Estàs bé?

GERMANA 2.- T'hauràs d'afanyar, surt un comboi de l'esplanada de les palmeres i tenim el temps just per arribar-hi.

GERMANA 1.- L'esplanada? Però si això està a dos kilòmetres! Un comboi? Per anar on?

GERMANA 2.- Tant és a on! Sempre serà millor que viure aquí.

GERMANA 1.-Estic tan contenta de veure't! He plorat tant per tu.

GERMANA 2.- *(L'abraça)* I jo per tu. Patia pel que et farien quan sabessin que jo havia marxat.

GERMANA 1.- Estic bé, estic bé...

GERMANA 2.- No t'hauria d'haver deixat aquí.

GERMANA 1.- Estàs tan prima... M'has d'explicar tantes coses...

GERMANA 2.- Ja tindrem temps per parlar, ara ens n'hem d'anar.

GERMANA 1.- Després de tot el que has passat, no et puc demanar que et quedis, però jo no puc venir amb tu.

GERMANA 2.- Per què!?

GERMANA 1.- No t'enfadis...

GERMANA 2.- Ja no hi tens ningú aquí, no et pots quedar sola.

GERMANA 1.- Qui t'ho va dir?

GERMANA 2.- Ho vaig saber i ja està.

GERMANA 1.- Et prepararé un te.

GERMANA 2.- No tenim temps, hem de marxar.

GERMANA 1.- Estaré bé, no et preocupis.

GERMANA 2.- Però jo et necessito! I tu a mi també.

GERMANA 1.- És clar que sí...

GERMANA 2.- Me l'he jugat tornant per venir a buscar-te.

GERMANA 1.- Ho sé, prou que ho sé.

GERMANA 2.- No m'ho pots fer això.

GERMANA 1.- Algú s'ha de quedar aquí per quan tornin els seus esperits.

GERMANA 2.- Em volien matar!

GERMANA 1.- Tornaran per netejar les seves culpes.

GERMANA 2.- No els hi deus res.

GERMANA 1.- Sempre es té algun deute amb els pares. Ells no sabien res més enllà de les seves creences i els seus costums.

GERMANA 2.- I l'afecte? Els sentiments? Ni ta sols la mare...

GERMANA 1.- Tu sí que en tens de sentiments i saps que no els podem condemnar a viure una eternitat com ànimes en pena.

GERMANA 2.- No els perdonaré mai! No cal que et quedis, els morts van amb tu allà on vagis.

GERMANA 1.- Si marxo, un altre ocuparà la nostra casa, i no m'hi trobarien.

GERMANA 2.- No t'entenc. De tan bona sembles beneïta.

GERMANA 1.- Quan eres petita saltaves per sobre les teulades d'una casa l'altra, com un gat. Res et feia por. Sempre has tingut un esperit lliure. Jo només conec aquesta terra.

GERMANA 2.- Però ella no et coneix a tu, també està morta.

GERMANA 1.- No et puc seguir...

GERMANA 2.- Només t'has d'aixecar i corre.

GERMANA 1.- Sempre deies que de gran no portaries vel, com les noies de les revistes.

GERMANA 2.- Les revistes! Les tens tu?

GERMANA 1.- Ho van cremar tot. Els llibres, tot el que van trobar.

GERMANA 2.- Me n'he d'anar. Vine amb mi, per favor.

GERMANA 1.- Emporta't alguna cosa per menjar.

GERMANA 2.- Tinc de tot, no pateixis. Estàs segura que no vols venir?

GERMANA 1.- Només et demano una cosa. El nostre poble no surt a cap mapa, han de saber que existim.

(S'abracen)

GERMANA 2.- Tornaré amb un mapa amb el nom del nostre poble, i llavors vindràs amb mi.

La Germana 1 somriu mentre la veu marxar. Després treu les crosses que amagava sota la catifa.

DONA que CORRE. –No li veia la cara, només les cames. Va sortir de casa dels veïns i venia cap a la meua. Em vaig amagar darrere de la porta amb l'aixada i l'esperava. Quan va obrir, vaig veure aparèixer la punta de la seva bota amb el baix del pantaló tacat de sang, i sense pensar-m'ho, li vaig etzibar un cop sec que li va separar els dits de la resta del peu. Va caure a terra alhora que llençava un crit terrible, i jo sortia corrents casa.

Corre sense moure's de lloc. Mentre parla, respirarà cada cop amb més dificultat, la veu farà palesa l'esgotament i el moviment serà més imprecís, fins a caure a terra.

La llengua seca com la dels *guérix*...Les mosques enganxades a la ferida del colze...Tants dies amb les mateixes calces...El cap m'esclata. La suor regalima front avall fins a entelar-me els ulls...Corro des del matí fins a la posta i a la nit amago el cos sota grans fulles. Intento dormir, estic tan cansada, però sento les fines potes dels insectes passejant-se amunt i avall pel meu cos.

Miserables insectes! Ells em devoren i jo no me'ls puc menjar! Em moc una mica cap a un costat, i en xafo uns quants...Durant el dia no puc cuinar perquè es veuria el fum, i quan comença a fosquejar, m'arrossego com un rèptil a la recerca d'herbes comestibles. Tinc els peus inflats, plens de butllofes, espines... i talls... insensibles i amb els dits garratibats...però he de seguir... he de seguir...vigilar on trepitjo... per no sortir... volant pels aires.

PERIODISTA – *Al públic.* I si quan travesso aquesta porta, un balcó es desprèn, algú m'atraca, em claven un ganivet, hi ha un atemptat a l'autobús, un foc creuat al carrer, m'atropella un cotxe, cau un avió o

un llamp, un volcà erosiona, un terratrèmol sacseja la terra, ve una riuada o un tsunami, hi ha una explosió àcida, es propaga un gas verinós o un virus, trepitjo una mina, esclata una bomba, cau un meteorit, o arriba una glaciació!?

Entre unes fustes amuntegades, s'entreveu l'ombra d'un cos.

NENA- No m'he mogut gens, ni una miqueta. Però ara ja m'estic començant a cansar... Em distrec mirant les ombres, m'imagino que les ressegueixo amb el llapis carbó... Com vaig fer amb la campana que el pare va penjar dins el forat quadrat de la columna. Vaig pensar que quan el sol s'amagués, l'ombra de la campana se n'aniria, i era massa bonica per desaparèixer. Era igual que les de veritat, igual, igual, però més petita. Jo també diuen que sóc igual, igual, que la meva mare, però més petita. Vaig anar a pispar el llapis carbó del meu germà i després em vaig haver d'enfilat a una cadira, per poder resseguir l'ombra. Era cansat tenir el braç aixecat tanta estona... No ho sembla, però quan el sol comença a caure per darrere la muntanya, ho fa molt ràpid. No entenc per què al llarg del dia s'ho pren amb tanta calma, i a última hora li agafen les presses. Quan estava guardant el llapis-carbó del meu germà, vaig sentir la veu de la mare que deia, *però què és això? Qui ha fet aquesta porqueria a la paret?* Va dir *porqueria* i no em va agradar gens, dibuixar és art! És clar que la mare d'això no hi entén res. El meu germà sempre li diu,

no hi entens res d'art, mare, i es discuteixen. Llavors ell li crida que marxarà de casa i ella plora perquè Déu li ha donat un fill tan desagraït, i diu que és una desgràcia ser dona en aquest món i encara més, ser dona pobre... A mi no m'agrada gens que la mare plori. M'acosto i li faig carícies i petonets, i ella diu: *sort en tinc de tu, floreta.* Quan jo sigui gran no seré dona, ni dona pobre, per això dibuixo com el meu germà. I quan ell marxi - perquè a mi m'ho ha dit com un secret, un d'aquells que no es poden dir a ningú - quan marxi, m'enviarà en una carta, i només jo sabré on és. Serà la meva primera carta, perquè a mi mai no m'ha escrit ningú. I després, quan tingui els mateixos anys que el meu germà té ara, jo també me n'aniré. Però abans m'hauré de fer nen, perquè ell diu que allà on anirà, no hi volen nenes. I encara que la mare plori, marxaré igual, perquè llavors ja seré gran i ja no em farà pena, ni caldrà que li faci carícies ni petonets...No m'he mogut gens, però ningú no em ve a buscar. I m'estic cansant. I ara tinc pipí. I ja no queden gaire bé ombres per resseguir amb els ulls... La mare em va preguntar si jo havia fet el dibuix de la campana a la paret, però el pare li va dir, *com vols que hagi estat la nena, si no hi arriba? I no ho veus que està massa ben fet, dona!* El pare va ser el primer a apreciar el meu art... Des d'aquell dia ressegueixo totes les ombres que trobo, amb un pal, amb guix... amb ... Ostres! Em sembla que se m'ha escapat el pipí... Fa tanta estona que no em moc, que no em noto les cames... Quan veníem cap aquí, la mare m'ha dit que a la ciutat hi ha molta gent,

molt soroll, molts perills. Quan repeteix tantes vegades una paraula és que em vol espantar. M'ha dit que si em perdia, no m'havia de moure per res d'on fos, que ella em trobaria. Jo l'he agafat ben fort de la mà. M'ha comprat un gelat i l'he esperat a l'altra banda del carrer, perquè no es pot entrar menjant a les botigues. Llavors s'ha sentit aquell tro tan gran. Tothom cridava molt i molt, tothom corria molt i molt, com diu la mare que són les coses a la ciutat. Però jo no m'he mogut, i després hi ha hagut aquell altre tro encara més fort... Ja no es veu cap ombra. Cada cop és més fosc. No ploro. Si vull ser un nen no he de plorar, és el que el pare li diu sempre al meu germà, però en tinc ganes... No m'agrada que tot estigui tan fosc. No se sent res. Com si hagués anat a parar al fons d'un pou, com el de l'hort de casa. El pare sempre em diu que no m'hi aboqui, que és perillós... però jo no m'he abocat aquest pou, hi he arribat volant. Els de la classe no s'ho creuran, però és veritat, encara que tot ha anat molt ràpid, jo he notat com volava... Quan he obert els ulls he vist sobre meu totes aquestes fustes que han fet soles aquest sostre, com una caseta... Jo no em volia moure d'allà... Per això la mare ara no em troba... Em renyarà...

Mama, on ets? Fa fred i he perdut el jersei, em refredaré...

Mama... mama...mama...

Tres dones assegudes una al costat de l'altra.

PERIODISTA.- *(Consulta el bloc de notes i pregunta a la dona la seva esquerra).* La seva casa també va quedar afectada per l'explosió? *(Es disposa a escriure la resposta).*

DONA ABSENT.- *(Amb la mirada perduda, aliena a les preguntes de la Periodista).* Ja feia dies que els soldats entraven a les cases. Em vaig haver de desfer de totes les cartes, de les fotografies...De tot...

PERIODISTA.- Buscaven proves, per detenir-la?

DONA ABSENT.-... No em quedava res dels meus, això sí que és quedar-se sola... Moltes ploraven pel que havien hagut de deixar. Jo no. És millor no tenir res...

PERIODISTA.- Vostè era allà quan va haver-hi la massacre, em pot descriure què va veure?

DONA ABSENT.- ...Vaig venir a viure aquí perquè hi tenia una amiga. Ella s'hi havia traslladat des del principi de la guerra, però ens havíem seguit escrivint. Al primer moment no la vaig reconèixer. Abans tenia aquell nas que li donava molta personalitat, però aquí, se l'havia fet operar...

PERIODISTA.- És veritat que la van tancar en una cel·la d'un metre quadrat, amb els ulls tapats i...

DONA ABSENT.- ... Es veu que li van haver de donar cops de martell

al nas per trencar l'ós. Com pot algú deixar-se fer una cosa així, voluntàriament?...

PERIODISTA.- Com ho va fer per sobreviure?

DONA ABSENT.- ... Amb el temps m'he anat acostumant a la seva nova fesomia, però per mi, mai més tornarà a ser la que era...

PERIODISTA.- Va fugir vostè sola?

DONA ABSENT.- ... El mateix passa amb el meu país, des que l'han reconstruït, costa de reconèixer...

PERIODISTA.- Diuen que quan va arribar aquí, va anar directament a veure a la Primera Ministra i que no es va moure de davant la seva porta fins que la va rebre.

DONA ABSENT.- ... Aquí tothom és molt correcte i em sento ben tractada. Però m'he fixat que la gent gairebé no es fan mostres d'afecte...

PERIODISTA.- Quines conclusions va treure després de la conversa amb la Primera Ministra? Va assumir algun tipus de compromís?

DONA ABSENT.- ... M'he tallat els cabells... Porto lents de contacte... Les de la feina em diuen que semblo una noia d'aquí.

PERIODISTA.- Li va ser fàcil la integració?

DONA ABSENT.- *Mira a la Periodista fixament.* Els hi comprava tabac americà als contrabandistes, i després el venia, per sobreviure...

Sempre m'havia considerat una poruga, però vaig acabar jugant-me la vida cada nit, travessant les línies d'un costat a l'altre.

PERIODISTA.- Es considera una dona valenta, ara?

DONA ABSENT.- (*Deixa de mirar-la*). Encara que ho intenti, en els aspectes més íntims, no em puc expressar en cap altra llengua que no sigui la meva.

PERIODISTA.- Però vostè parla perfectament quatre llengües, si no ho tinc mal entès.

DONA ABSENT.- La gent del meu carrer protesten perquè fa un any que hi fan obres. Diuen que no es pot viure amb aquest soroll, que és per tornar-se boig. Jo gairebé no el sento i fins i tot m'agrada. És un soroll que no fa por.

La Periodista tanca el bloc. Es treu les olleres, respira fondo unes quantes vegades. Pausa. Es torna a posar les olleres. Obre el bloc i mira a la dona que té asseguda a l'altre costat.

PERIODISTA.- Em pot explicar com s'ho va fer per travessar sola, docents quilòmetres de desert? (*Es disposa a escriure la resposta*).

DONA que CORRE.- Sí, és veritat, he rebut diverses ofertes, però no puc participar a les Olimpíades. Ja els ho he dit, jo no corro sola, els morts corren amb mi, m'acompanyen i em parlen.

El pitjor per a una dona africana és ser estèril, però si una dona negra

plora mentre dóna a llum, es riuran d'ella tota la vida. En canvi, si quan corres plores, allunyes els mals esperits.

Jo ploro molt quan corro, i em van dir que a les Olimpíades no ho podria fer. Està clar que em guanyaria bé la vida, però les coses són com són, ells tenen les seves normes i jo tinc les meves.

PERIODISTA.- Vaja, vaja, vaja, així que tu tampoc no em respons. Està bé, està molt bé. Per això m'han donat aquesta entrevista, per putejar-me. Una dona que no hi és tota i una altra al·lucinada, que no contesten a res del que els pregunto. *(Riu histèrica mentre parla)* I jo que pensava que per fi em consideraven, que els del diari s'havien adonat que existia, que podia fer alguna cosa millor que aquella merda de feina... *(Les altres dues dones la imiten i comencen a riure)*. M'havia preparat les preguntes a consciència, pensava que la meva sort havia canviat, que ara m'escoltarien, que em mirarien d'una altra manera. I tant que ho faran! Segur que em miraran diferent! Com a una estúpida, això és el que sóc, una imbècil, desgraciada, inútil que ...

No pot continuar, amaga la cara entre les mans i plora. Les altres dues dones la miren sorpreses, i deixen de riure.

Tot d'una, la PERIODISTA li parla a la Dona que Corre, d'una manera agressiva i amb paraules incomprensibles.

DONA ABSENT.- Deixa-la!

La PERIODISTA no s'atura i accelera el seu monòleg.

DONA ABSENT.- No t'entén. No t'entén. Que no t'entén!

Li dona una bufetada a la Periodista.

Silenci.

DONA ABSENT.- No et pot sentir. La van deixar sorda.

PERIODISTA- (*S'aixeca*) I si quan travesso aquesta porta, llenço una pedra contra un aparador, li robo la cartera algú, el bufetejo, li clavo una navalla, li disparo un tret, o segresto un avió, faig descarrilar un tren, vesso petroli al mar, provocho un desfalc, llenço un míssil o m'enganxo una bomba al cos i m'immolo!?

Les tres dones es posen un mocador al cap i s'agenollen, seguint una coreografia de gests idèntics. Reciten una pregària, i gesticulen segons a rituals de diferents religions.

DONA 1.- Quin esforç inútil aquesta guerra
s'hauran de podar les arrels
que travessen la terra.

DONA 2.- Qui avui cuida el teu jardí
demà em pot matar a mi.

TOTES.- Al matí abraça els fills
al migdia a un amic
a la nit al marit

i si el dolor és agut
abraça un desconegut
DONA 3.- Escriure el meu nom
és tot el que m'havien permès
ara m'obren les portes
em diuen que em donen
i jo penso en el que m'han pres.

DONA 2.- Que m'arrenquin la llengua
si no la puc fer servir!
La il·lusió s'ha apagat
deixeu-me sortir d'aquí!

DONA 1.- T'explicaré un conte
dels que no deixen dormir
així sabràs de la nostra terra
i del nostre verí.

TOTES.- Al matí abraça els fills
al migdia a un amic
a la nit al marit
i si el dolor és agut
abraça un desconegut.

DONA que CORRE.- Senyora Ministra, avui l'he vist de molt a prop.
L'he escoltat amb atenció, però quan parla, no diu res. He observat
cadascun dels seus gestos i no n'he vist cap d'espontani. He mirat al
fons dels seus ulls i els he trobat buits. Avui he descobert per fi, la
distància que ens separa, i perquè vostè i jo mai no ens podem
entendre.

Una dona coberta amb un vel, s'amaga d'algú.

Sent el so d'una porta que s'obre i es posa contra la paret.

Silenci.

DONA del VEL.- *(Mira amunt)* Sé que ets aquí. T'he vist entrar.

M'has estat seguint.

T'han donat l'ordre de detenir-me, però si em resisteixo, m'hauràs de matar.

Pausa

Et sento respirar. reconec el so de la por.

Dubtes.

Tens un dubte enorme, que et terroritza.

Pausa

No saps si sota la meva roba, amago un fill dins el ventre o hi porto una arma mortal.

No, no ho saps, no ho pots saber.

Pausa

Et pensaves que t'havien preparat per afrontar tota mena de situacions, però ara t'adones que no saps res.

Aquí passen coses. Coses que no s'aprenen a l'exèrcit, ni en els llibres, tampoc no en parlen els diaris.

Aquesta guerra no és la vostra. Els carrers de la teva ciutat no fan olor a pólvora i a pell socarrimada.

Us porten aquí com aliats i caieu en el parany d'aquest infern.

No et moguis, quiet!

Respira i parla agitada.

Escolta, ets molt jove, massa jove per disparar a sang freda a una dona prenyada. Després hauries de viure amb aquest pes la resta dels teus dies. I encara que ara et pensis que ho superaràs, t'equivoques. No es pot viure amb ferides que no es tanquen mai més.

Et juro que si et tornes a moure, perdré la paciència, només em cal prémer un botó!

Tu no en saps res de nosaltres, soldat, però la nostra vida no és tan diferent de la vostra.

Tots dos obeïm ordres, però jo no he tingut elecció. I saps què passa quan algú decideix sempre per tu? Que quan et trobes com ara, atrapat, t'adones que estàs sol. Sol. Completament sol.

Que no ho entens? Tu no has vingut aquí per morir i no en trauràs res matant-me, perquè jo ja estic morta des de fa molt de temps.

Pausa

Puc sentir el més ínfim dels teus moviments, i sé que tremoles.

S'aguditzen els sentits quan vius sempre en alerta, no hi ha repòs. Ni quan dorms, ni quan estens la roba, ni quan amasses el pa amb els ulls clavats a la finestra. Aprens a mirar en totes direccions, reconeixes tots els sons.

N'has vist mai cap, de cinturó com els nostres? Hi ha diferents maneres d'activar els explosius. Un botó al costat, un altre frontal i un ble que crema amb facilitat per si un cas tot falla.

Pausa

Vols saber com és viure aquí, per una dona? No hi ha un bàndol pitjor que un altre, tots volen dominar, tots són l'enemic!

El meu marit va morir assassinat a la porta de casa i ara la meua pròpia família intenta persuadir-me que només la mort em farà lliure.

Estic rodejada de voltors que m'humilien per posar a prova la meua resistència, i m'empenyen cap a un camí sense retorn. No puc triar, no tinc futur.

Llibertat? Nosaltres no en tenim, ni en el més enllà.

Ves-te'n!

Tu no hi tens res a veure amb tot això!

La teua hora encara no ha arribat. No has pogut dir adéu als teus, ni has mirat al teu voltant com si fos l'última vegada.

Que no ho veus? Deixa de dubtar i fot el camp! Torna a casa teua, ves-te'n al teu món!

Ves-te'n, ves-te'n, ves-te'n!

Silenci.

Se sent el so d'una porta que es tanca.

Silenci.

La Dona ofega un crit d'esglai.

Es treu el vel que li cobreix el cos.

A sota i porta una bossa penjada al coll.

Mentre se la treu, cau el menjar que hi portava dins.

TRES MARES

Dempeus, amb una llum que només els hi il·lumina la cara.

Mare 1.- Acabàvem d'arribar a la ciutat i em van dir que hi havia una campanya d'esterilització de les dones.

Mare 2.-Un estudiant em va xiuxiuejar amenaçador: hauria de vigilar al seu fill senyora professora, no és bo que torni sol a casa.

Mare 3.- Com molts joves de la seva edat, la meva filla havia perdut l'interès per anar a l'escola, deia que no servia per a res si després no tenies cap possibilitat de futur.

Mare 1.- Em van enviar una carta comunicant-me el dia i l'hora que havia presentar-me a l'hospital.

Mare 2.- Tots els meus alumnes pertanyen a alguna colla, la majoria porten navalles.

Mare 3.- Es passava el dia al carrer, baguejant, amb altres joves poc recomanables.

Mare 1.- Els vaig dir que a mi m'agradaria tenir més fills. Els vaig suplicar que no m'ho fessin.

Mare 2.- Jo tracto bé als meus alumnes, però hi ha professors que no suporten tanta tensió.

Mare 3.- La meva filla va començar a sortir amb un paio més gran que ella.

Mare 1.- Em van dir que estaven obligats a prendre mesures, que érem massa gent i no hi havia prou menjar per alimentar-nos a tots.

Mare 2.- Alguns professors perden la paciència i acaben tornant-se violents.

Mare 3.- Era un individu presumptuós, dels que escupen al mig del carrer, porten una ampolla a la mà i una pistola amagada a la cintura.

Mare 1.- Amb l'esterilització, moltes dones moren a la taula d'operacions, i altres uns dies més tard.

Mare 2.- A classe fingia normalitat, però la veritat és que estava

morta de por.

Mare 3.- El paio va entabanar a la meva filla perquè anés a passar uns dies a casa seva, amb altres de la seva mena.

Mare1.- Si a una dona fèrtil la mutilen i ja no pot tenir més fills, en què es converteix?

Mare 2.- Quan van beguts i drogats perden el control, i són capaços de qualsevol cosa.

Mare 3.- La meva filla ja no va tornar casa.

Mare 1.- Després de l'operació vaig haver de deixar la feina de neteja a les oficines.

Mare 2.- Li vaig dir al meu fill petit que no podia tornar sol a casa, que esperés al seu germà o a mi a la sortida de l'escola.

Mare 3.- Uns dies més tard vaig rebre un missatge de la meva filla, dient-me que volia tornar a casa però que el paio no la deixava.

Mare1.- Ara m'han convertit en una dona que no serveix per a res.

Mare 2.- L'endemà, el meu fill no m'esperava a la sortida de l'escola i em va entrar el pànic.

Mare 3.- Després, cap més missatge. No sabia l'adreça, no sabia com trobar-la.

Mare 1.- Des que vam arribar a la ciutat, el meu marit va caure en depressió i no surt al carrer.

Mare 2.- Vaig arribar a casa i el meu fill era allà. El vaig renyar a crits per no haver-me obeït.

Mare 3.- Els individus com ell, acostumen a viure al barri que hi ha al final de la línia de metro.

Mare 1.- No entraven diners a casa i la nostra filla va haver de deixar l'escola i buscar feina.

Mare 2.- El meu fill petit plorava i el gran va agafar el bat de beisbol, que havia sigut del seu pare, i va sortir de casa.

Mare 3.- Treballo rentant plats en un restaurant i no tinc cap dia de festa, m'ho havia de mutar per sortir a buscar-la.

Mare 1.- Per a un noi és més fàcil trobar feina, però a les noies de l'edat de la meva filla, les controlen les màfies.

Mare 2.- Vaig sortir corrent darrere del meu fill, per intentar aturar-lo.

Mare 3.- Em vaig aixecar dues hores abans que comencés el meu torn, decidida a trobar-la.

Mare 1.- La meva filla ens va dir que havia trobat una feina descarregant caixes per un majorista.

Mare 2.- Mentre corria el cridava, però ell no s'aturava.

Mare 3.- Vaig agafar el metro i vaig baixar a l'última parada.

Mare 1.- A la nit, la sentia plorar. Jo també plorava per ella.

Mare 2.- Era més ràpid que jo, no el podia atrapar i ell seguia corrent amb el bat a la mà.

Mare 3.- Vaig rastrejar el barri de dalt a baix, però no va servir de res.

Mare1.- Jo no sabia que s'havia fet passar per un noi per aconseguir la feina.

Mare 2.- Ell ja havia arribat davant de l'escola i jo encara era a la meitat del carrer.

Mare 3.- Estava a la cuina del restaurant i em van dir que la policia

preguntava per mi.

Mare 1.- Jo no sabia que es cobria el cap amb una gorra, per amagar els seus cabells.

Mare 2.- El vaig veure aixecar el bat i vaig xisclar.

Mare 1.- La van confondre amb algú altre i li van donar un cop sec al cap amb un bat.

Mare 2.- Un cotxe es va parar i des de la finestra van disparar al meu fill.

Mare 3.- El paio aguantava la pistola entre les mans de la meva filla.

Mare1.- Va ser així com va passar.

Mare2.- Va ser així com va passar.

Mare3.- Va ser així com va passar.

FOSC